

Kui Aadi Lumiste oli kuu aega ülikoolilinnas asjatult ringi hulkudes ja ilma igasuguse tulemuseta oma unistuste printsessi Elsat taga otsinud, pidi ta lõpuks tunnistama, et oli temast ilma jäänud. Ta pangakonto oli selle ajaga rahast tühjaks jooksnud ja krediitkaarti poleks talle juba sellepärast antud, et tal ei olnud kindlat töökohta. Ainus võimalus linnas ellu jääda ja otsinguid jätkata oli leida endale tulus tööots. Paraku hakkas ka selles osas mingist hetkest kehtima uus reegel, nimelt see, et rahateenimiseks oli vaja raha omada.

Lõpuks oli Aadi pettumus kogu loos nii suur, et ta otsustas: „Ma ei taha enam kellessegi kiinduda, sest siis on mul varsti jälle näpud põhjas ja üks vaenlane rohkem.“

See oli karm otsus, aga vaid nii suutis ta oma printsessi-otsingud lõpetada, karavani auto taha haakida, viimased veeringud tankla kurgust alla lasta ja oma harjumuspärase eluga edasi minna. Asi oli ikka juba nii hull, et ta pidi isegi teelise einest loobuma, kuna auto kütusepaagi täitmine oli tähtsam. Pealegi oleks väga piinlik olnud, kui pangakaart talle toiduosakonna makseterminali ekraanile ühe teatud sõnumi oleks saatnud. Ta polnud oma senises elus veel midagi nii sõltuvust tekitavat kogenud, aga pidi endale tunnistama, et kui armastus oli tõeline, siis tegi see haigeks, nii haigeks, et inimene ei tahtnud enam magada, süüa ega tööd teha.

See viimane fakt oli linnast lahkumiseks isegi määramisvõimeline kui see, et ta polnud oma printsessi üles leidnud, kuigi viimane oli väitnud, et käib vaid korraks ära ja sõidab siis koos temaga Hispaaniasse puhkusele. Poolteist kuud oli ikka liiga pikk aeg selleks, et korraks ära käia, aga liiga lühike, et õnnehetki unustada. Nii pidi Aadi taas kord üksinda otsustama, kuidas jätkata, aga samas oli see hea võimalus olla enda vastu aus, sest igaüks pidigi ju ise oma elu juhtima, et sellest ei tuleks ühest teepervest teise vänderdamine.

Päris tühja ettevõtmist poleks Aadi endale siiski lubanud. Tema meelest pidi igal tegemisel olema mõte, kasvõi väike iva sellest, miks midagi toimuma hakkab. Ainuüksi millegi ära lõppemisest poleks tema meelest uue alustamiseks piisanud. Seekord oli asjal aga lausa mitu mõtet, nimelt oli üks vana sõber talle juba nädala eest mitu abipalvet saatnud, ja sõpru tuli ju aidata. Teine mõte Aadi peas oli see, et koht, kuhu sõita, ei asunud ülikoolilinnast kaugel, ja kui sõbra mure sai lahendatud, võis ta printsess Elsa otsinguid jätkata.

Aadil oli kooli ajal olnud suur sõpruskond käepärast võtta, kuid tolleks ajahetkeks olid enamikust neist järele vaid ikoonid virtuaalmaailmas. Mis aga üldisse suhtlusse puutus, siis neid, kellega ta läbi sotsiaalmeedia sidet pidas, oli kordi rohkem juurde siginenud. Mõni eriti agar tegelane kommenteeris lausa iga päev nii tema kui kõigi ta sõprade postitusi. Aadi ise oli laisk sõnavõtja, aga see-eest kiire mees otsustama, mis vääris tähelepanu, mis mitte.

Oliveri ja Annit mäletas Aadi gümnaasiumi päevilt ja ei möödunud suve, mil ta oleks nende kauni maakodu külastamise oma puhkuseplaanidest välja jätnud, ning ta polnud ainus, kes sel moel oma klassikaaslasi meeles pidas. Need kaks tublit inimest olid juba abituuriumis olnud üle aegade kooli kõige kindlam paarisrakend ning nii suutsid nad mõne aastaga oma firma luua, Anni vanaemast jäänud maakodust suurejoonelise majutusasutuse luua ja nende äril läks hästi.

Seda enam üllatas Aadit Oliveri viimane kiri ja sellele järgnenud telefonikõne, milles sõber väitis, et asi oli tegelikult halb ning kutsus teda kui ainust Sherlockit, keda tema pädevaks pidas, endale appi. Milles oli probleem, pidi mõis-
tagi selguma alles kohapeal, siis kui Aadi leidis muu kiire töö kõrvalt aega sõbrale appi asuda.

Jaanimäe puhkemaja asus kohas, mida Aadi oli alati imetlenud, sest sealne kuppelmaastik andis tohutult võimalusi ümbrust veelgi atraktiivsemaks muuta. See oli ka üks neid fakte, mis Annit ja Oliveri oli tegutsema innustanud ja külalistele meelerahu pakkus. Anni oli talutöö kõrvalt maastikuarhitekti diplomi omandanud ja Oliver tegeles turismindusega, kuid tema õpingud polnud veel lõppenud, vaid venisid pisut pikemaks, kuna tal oli muid tähtsamaid tegemisi.

Aadi meelest ei saanud ta sõpradel aga kuidagi ega mingil moel halvasti minna, sest nad olid ju väga ausad ja töökad eesti inimesed. See, et Oliver oli teda oma lähimaks usaldusisikuks valinud, polnud esimene kord ja sobis ka tol hetkel, kui Aadi vajab midagi kindlat, et oma suhtedraamast välja tulla, ning Jaanimäe puhkemaja oli selleks just õige koht.

Eeskujulikult ühtlaseks püगतud elupuuehkk vana talukoha ümber mõjus kaugelt vaadates nagu kindlusemüür, mis varjas hooneid ja aeda püstitatud atraktsioone. Kõik see kahvatus aga kaarjatel võredel väänleva roosiaia kõrval, mis alles augusti lõpuks oma tõelises ilus särama löi. Vähemalt arvas Aadi nii, sest roos oli ainus lill, mille ta teiste õistaimede hulgast eksimatult ära tundis.

Oliveri nähes ei tundnud Aadi teda esimese hooga isegi ära, kuna mees oli justkui pikemaks kasvanud või siis lihtsalt kaalu ümber paigutanud, sest endisest trullakast T-särgi mehest oli saanud sale, triatloni logoga halli pusa kandja.

„Mul oli juba selline hirm, et sa ei tulegi!“ olid tema esimesed tervitussõnad, kui ta oli oma telefoni pusapõue poetanud, et sõpra kallistada.

„Seda mitte, lihtsalt muud tegemist oli,“ vabandas Aadi end välja ja see polnud ju vale.

„Kohe ütlen ära, et ärme nüüd Anni juuresolekul kõigest räägi, sest ...“ lisas Oliver, kuid jättis lause pooleli, sest Anni oli juba nende kuuldekaugusse jõudmas.

„Klassivend, kallid, nii armas, et sa tulid!“ sõnas viimane Aadit emmates ning lisas, kui oli sammu tagasi astunud: „Ma ütlesin küll oma mehele, et meie sõber tuleb siia puhkama, aga tema ajas ikka oma jonnid, et naabrid on süüdistustega üle piiri läinud ja neile tuleb koht kätte näidata, aga sina ära kuula teda ja ... ja kuhu sa oma kallima jätsid?“

Aadi oleks seda viimast küsimust vältinud, kuid Anni pilk nõudis vastust, sest tema oli klassivennale reserveerinud

toa, mida tavaliselt pakuti pruutpaaridele. Kuna Aadil ühest vastust polnud, asus Oliver temaga samale joonele ning kirus naisi, kes aina millegi järele pärisid.

Anni tahtis aga konkreetset vastust, sest temal oli seda vaja ja Aadi pidi tunnistama, et oli oma printsessi silmist kaotanud.

„Olgu. Siis saad selle väiksema ärklitoe, kus ikka oled olnud,“ sõnas Anni, kuid see polnud veel kõik, sest ka temal oli öelda midagi, mis polnud mõeldud ta enda kalli kaasa kõrvadele kuulmiseks.

„Kas printsess jättis su maha?“ küsis Anni väljas, kui Oliver oli hetkeks eemale läinud.

Aadi punastas, kuid tunnistas: „Vist midagi sellist oli jah ...“

Anni mõtles hetke, vaatas siis Aadit paar sammu eemalt, justkui mõõdulindiga mõõtes, ning esitas uue küsimuse: „Kas sa jõusaalis käid?“

Aadi raputas pead ning Anni jätkas, ikka justkui midagi mõõtes ning kaaludes, kuni ütles välja karmi tõe, mis oli Aadil endalgi juba ammu teada, aga seekord väga üllatavas sõnastuses.

„Sa oled printsesside jaoks natuke liiga rammus amps. Nemad eelistavad sama mõistuse juurde pisut vähem kaloreid. Kas sa teadsid, et ka aju võib rasvuda, kui sa üldse oma karavanist väljas ei käi ja juurviljadele nisujahust tooteid eelistad? See oli inimkonna suur viga, et nad hakkasid nisu kasvatama, sest siis jäid nad paikseks, aga liikumine on inimesele väga oluline, sest see hoiab aju töökorras.“

Aadil vajus selle jutu peale moka tšillakile, ning seda näoilmet oskas Anni veel paremini iseloomustada. Viimane ütlemine oli veel karmim kui tõde, et Elsa oli ta tõesti tema väljanägemise pärast maha jätnud.

Oliveri sõnad: „Lõpeta! Ära kiusa meie sõpra. Igaüks otsustab ise, kuidas ta välja näeb,“ mõjusid küll päästva koolikellana, kuid Aadi teadis, et Annil oli õigus, lihtsalt see polnud talle varem kohale jõudnud, vaid sellest sai ta aru tõesti alles siis, kui oli Elsa kaotanud.

„Ära kuula teda!“ ühmas Oliver Aadit varrukast pidi endaga kaasa tirides ning jätkas omapoolset lohutamist: „Naised näevadki maailma teistmoodi ja neil on alati õigus. Aga sina oled meie ChatGPT, meie päris oma vestlusrobot, detektiivimõistusega mees, kes on alati aus ja lojaalne ning annab paremat nõu kui keegi teine. Mina usun sinusse ja sellesse metaajusse, sest tema pole nagu inimene – inimeses on liiga palju emotsioone ja naiivsust. Sinu juures on see suur pluss, et sa oskad neid tarku masinaid käsitleda, aga jääd ka ise inimeseks.“

Oliveri jutus oli palju, millest Aadi kohe arugi ei saanud, seepärast ta lihtsalt kuulas, kuni tundis, et ta kõht hakkas korisemisega näljast märku andma.

„Oota sellega!“ sõnas Oliver mõistvalt ja selgitas: „Ma saan aru, et sul on kõht tühi, aga sa mõtled ju peaga. Kuula enne ära, mida ma sulle öelda tahan.“

Oliveri juttu kuulates see nii läkski ja mida lause edasi, seda vähem mõtles Aadi toidust. Probleem, mis ta sõpra vaevas, hakkas peagi hoopis Aadi aju vaevama, sest meenutas pigem seebiseriaali süžeed kui midagi sellist, mis võis toimuda ühes tavalises Eesti külas elavate naabrite vahel.

Nad kõik kolm, Oliver, Anni ja Aadi, olid varem õppinud erinevates põhikoolides ning kohtunud alles maakonnakeskuse gümnaasiumis. Üksteise minevikust teati vaid seda, mida keegi ise oli kõnelnud. Nii teadis Aadi, et Anni vanaemad olid lahutanud, kui tüdruk oli veel väga väike ning ta oligi suurema osa oma elust veetnud maal vanaema juures elades, seega oli Jaanimäe tema ainus kodu. Oliver oli lapsena elanud sootuks maakonna teises servas asuvas alevikus ning kaotanud põhikooli lõpus raskele haigusele oma ema, mis omakorda lähendas teda isale, kellest ta väga hoolis.

Kui puhkemaja rajamise algaastatel olid noore pere probleemid enamasti seotud rahamuredega, siis viimase aasta murekohaks olid saanud suhted naabritega.

„Raha oskab igaüks teenida, aga mida teha inimestega, kes sind vaenavad?“ küsis Oliver ning rääkis kiirkõnes ära loo sellest, mis nende vahel juhtunud oli.

Sellest loost selgus, et suve teisel poolel olid võõrad sattunud kogemata kombel nende kinnistu metsas seeni otsides kohale, kus nendega kaasas olnud koer oli maa seest välja kraapinud käeluu, mis kuulus inimesele. Sündmuskohale kutsutud politsei kaevas haua lahti ja sellest leiti suures osas kõdunenud laip, mis polnudki eriti sügavale maetud.

Oliveri sõnul oli kogu küla sellest tagajalgadele tõusnud ja esimesed süüdistused lendasid imelikul kombel just Jaanimäe, täpsemalt siis Anni pihta, kes olevat oma endise kallima maha koksanud ja metsa matnud.

See viide üllatas isegi Aadit. Annit ei kujutanud ta kuidagi nimetatud rollis ette, sest tegu oli väga tasakaaluka ja targa naise, hea ema ja südamliku inimesega. Ekspertide

sõnul puudusid leitud laibal vägivalla tunnused või siis oli võimatu neid üldse enam tuvastada, ja kui leitud säilmed poleks olnud maha maetud, võinuks arvata, et tegemist oli enesetapuga.

Juhtumi uurimine lõpetati, kui tuvastati laiba isik, ja selleks osutus viie aasta eest kadunud noormees, kes oli elanud Jaanimäe naabertalus Halumäel. See kinnitus põhines DNA testil ja politsei ei leidnud ühtegi põhjust, et asja edasi uurida. Küll aga leidsid seda naabrid, kelle ainus laps see kadunuke oli olnud, ja nii algas nõiajaht, mille ohvriks langes Jaanimäe puhkemaja noor perenaine Anni Nurme.

Anni ise suhtus toimuvasse rahulikult või vähemalt ei läinud ta tekkinud paanikaga kaasa ja põhjendas seda lihtsa lausega, et ei tundnud endal mingit süüd. Oliver tegi samas kõik, et tuleriida ladumine nende kodust võimalikult kaugele jääks. Tema kõige suurem hirm oli aga sootuks muus ja sellest ei teadnud Anni midagi. Esimene, kellele ta oma viletsa seisu välja ütles, oligi Aadi Lumiste, eakaaslasest detektiiv, keda ta täielikult usaldas.

„Läinud nädalal oli meil kokkusaamine,“ sõnas Oliver ja istus roosiaia väravakaare alla seatud puupingile, paludes ka Aadil sama teha.

„Mis kokkusaamine ja mida sa tahad, et ma teeksin, sest kui politsei asja lõpetas, siis pole mul ju midagi teha?“ pidi Aadi küsima, sest Oliveril olid äkki sõnad suust otsa saanud ning ta võitles millegi nähtamatuga.

„Vabandust, no ei tule enam endaga toime, aga ... aga ma võtsin julguse ja käisin naabrimehega rääkimas, et ta selle jama ära lõpetaks ja sain sellise laksu, et senimaani ei suuda

kuuldut sõnusse panna,“ vastas Oliver ja napsas võre vahelt ühe roosiõie, et sellelt siis õielehti ära näppida.

Aadil oli seda valus vaadata, aga samas viitas taoline tegevus asjaolule, et inimesel oli südamel midagi, mis vääris roosiõite närutamist.

„Naabrimees ütles, et annab asja kohtusse,“ sõnas Oliver, kui oli järgmise kroonlehe ette võtnud.

„Mida tal anda? Pole ju süüd!“ imestas Aadi, kuid tajus samas, et midagi pidi ikka olema, kui kohtuga ähvardati, ning lisas: „Räägi, kui midagi rohkem tead, muidu olen siin tõesti vaid teie külalislahkusest.“

„Ja ta nõuab kohtult DNA testi tegemist, sest väidab, et meie vanem tütar Eva on tema lapselaps. Juss Piik on kindel, et Anni oli siis tema pojast rase, kui minuga abiellus. Sellepärast. Ta arvab, et tema poja Egoni surm on läbinisti Anni süü, ja kui naine teda maha ei koksanud, siis mattis ta tema maha, juhul kui see õnnetu poiss ise endalt elu võttis. Politsei kinnitas, et enesetapp oli ainus võimalik variant, aga enesematmine lihtsalt müstika. Anni ei tea sellest minu käigust ega viimasest jutust midagi, sest ta läheb kohe närvi, kui kuuleb, et seal käisin ja sellest sulle rääkisin.“

Aadi ei saanud arugi, kuidas ka tema enda käsi ühe roosiõie järele sirutus ning seda mudima hakkas. Nimetatud tegevusest oli teatud mõttes isegi kasu, sest need äramuljutud õielehed lõhnasid väga rahustavalt ja tekitasid meeldiva enesetunde.

Õo Jaanimäe puhkemaja ärklitoas polnud Aadile veel kunagi nii ärevust tekitavalt mõjunud kui sel korral. Teda vaevasid

mitu mõtet korraga ja ta ei suutnud otsustada, kuidas lahendada juhtumit, mille politsei oli juba lahendanud või siis õigemini, mida poldudki menetlusse võetud, sest lool puudus kuriteo koosseis.

Tunne oma saamatusest viis Aadilt igasuguse une ning tema öö lõppes sellega, et ta tõusis kell neli hommikul, hiilis, sandaalid näpu otsas, ülakorruselt alla ja siirdus puhkemaja parkimisalale, kuhu oli jätnud oma auto ja karavani. Nii kui ta oma ruumi sisenes, tundis ta kogu kehas pinge langust ja isegi krõpsupaki kile krõbin toimis talle nagu plaaster kipi-tavale haavale.

Maasaare politseijaoskonnas töötades olid Aadile arvu-tisse jäänud nii mõnedki võimalused kasutada andmebaase, kuhu igaüks ligi pääseda ei osanud, kuid selle loo puhul pol-nud neistki kasu, sest seal olid vaid mõned faktid juhtumist, mille menetlust polnud alustatudki. Nii tegi Aadi oma esi-mese kõige tavalisema käigu: alustas sotsiaalmeediakontode uurimisest.

Nimi Egon Piik andis talle hulga viiteid, esimene ning kaalukaim neist oligi teadmata kadunud isikute otsijate koduleht ehk TKI, kus olid nii noormehe pilt, isikukirjel-dus kui ka tema isikut puudutavad andmed. Egon Piik oli tõesti kadunuks jäänud just siis, kui tema ise koos Anni ja Oliveriga gümnaasiumis õppis. Kirjas oleva info kohaselt oli Egonit otsitud aktiivselt nii lähikonnast kui kaugemalt, kuid tulemusteta. Viiteid tema liikumiste kohta oli, kuid nende seas polnud kordagi mainitud seda kodulähedast kohta, kust hiljem tema laip leiti. Aadi jaoks oli imekspandav asjaolu, et poisi haud asus vaid paarsada meetrit tema kodust eemal.

Aadile ei jäänud märkamata ka see fakt, et teist samapalju maad noormehe matmiskohast asus Jaanimäe talu, kus elas Anni, ja siis veel koos oma haige vanaemaga. See pool kilomeetrit kahe talukoha vahel pani Aadi peas paika fakti, et Anni ja Egon suhtlesid omavahel, ja mitte ainult lapsepõlves, vaid ka hiljem, sest toona oli maanoortel omavahel läbikäimiseks vähe muid võimalusi.

Nii avaski Aadi oma arvutis uue puhta lehe, et alustada uurimistööd, ja seekord juba eradetektiivina, sest ametlikult polnud seda juhtumit ju olemaski. Esimese asjana pani ta sinna kirja kaks nime, Egon Piik ja Anni Nurme, kellest kogu lugu alguse oli saanud.

Kui esimese osalise, Egoni kohta võis ta koguda andmeid vaid tagantjärele ja läbi kolmandate isikute, siis Anniga tahtis ta rääkida ise ning silmast silma. Seda mõtet oli muidugi lihtsam kirja panna kui teoks teha, aga paremat võimalust asja tuumani jõudmiseks polnud. See omakorda tähendas aga seda, et Oliver pidi loobuma oma nõudest Annit asjasse mitte segada.

„Kas sa eladki siin?“ kostis äkki temani lause, mis esmalt tundus tulevat metauniversumist.

„Pane oma telekas kinni ja tule sööma. Ema käskis,“ oli juba märksa selgemini öeldud ja siis märkas Aadi oma karavani pilukil ukse vahelt sisse piiluvat pead, mis põranda tasemest kõrgemale ei ulatunud.

„Sina ... sina oled vist Eva? Vabanda, olin oma töös nii sees, et ei märganud,“ vastas Aadi, kui oli aru saanud, kes teda kõnetas.

„Sa oled nagu isagi. Vahid oma telekat ja siis ütled, et teed tööd,“ lisas tüdruk, karavani ust laiemalt lahti lükates.